

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: H.A., státní příslušnost Ukrajina, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, o **žalobě proti rozhodnutí**
žalovaného ze dne 24. března 2016, č.j. OAM-394/ZA-ZA14-LE23-2015,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í:

Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

V podané žalobě žalobce nejprve stručně uvedl skutečnosti a důvody uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, pro které mu správním orgánem nebyla udělena mezinárodní ochrana.

Dále namítal, že s hodnocením žalovaného nesouhlasí a považoval ho za nesprávné. Poukazoval zejména na skutečnost, že s ohledem na politickou a bezpečnostní situaci na východě Ukrajiny mu skutečně hrozí nebezpečí a v rámci provedeného řízení předložil správnímu orgánu předvolání k ukrajinské policii. Žalobce konstatoval, že jeden jeho známý

byl takto předvolán a po dostavení se na orgán policie, byl okamžitě zatčen a byla na něj uvalena vazba právě pro stejnou činnost, které se zúčastnil i žalobce. Jednalo se o účast na mítinku, při němž následně došlo k obsazení správní budovy, byť toto žalobce sám neinicioval a ani se na tomto nepodílel. Žalobce má odůvodněnou obavu tedy z toho, že v případě vycestování zpět na území Ukrajiny bude za své projevení politického názoru, tedy protestu proti převratu provedenému na Ukrajině, policií perzekuován.

Žalobce měl za to, že jsou u jeho osoby splněny minimálně podmínky pro udělení doplňkové ochrany a z tohoto důvodu mu měl být udělen azyl. Žalobce se prakticky nemá na Ukrajinu kam vrátit, déle jak 14 měsíců tam nepobývá. Dle jeho informací se s ním jeho manželka na Ukrajině rozvedla, žije svým jiným životem s jiným mužem, a tedy žalobce již fakticky nemá možnost žádného bydliště na Ukrajině. Z žijících příbuzných má na Ukrajině ještě matku, která však žije v odlehle osamoceně vesnici na východě Ukrajiny, kde v podstatě žalobce nemůže mít zajištěno bydlení a neměl by tam ani žádnou pracovní příležitost a vystavil by se tak životu bez jakéhokoli možného příjmu. Naopak oproti tomu zde v České republice má žalobce zajištěnu práci, má uzavřenu řádnou pracovní smlouvu, má zde zajištěno bydlení, má podepsanu řádnou nájemní smlouvu, řádně hradí nájemné, zapojil se jako sporařaný občan do společenského a pracovního život.

Žalobce poukazoval na to, že má v ČR sestru, která je zde vdaná a má zde dvě děti. V případě potřeby žalobce své sestře s péčí o nezletilé děti vypomáhá, a to například občas hlídáním a zejména v případě, kdy jedno dítě marodí a druhé by s ním tedy nemělo být ve stejném prostředí. Konstatoval, že je vysokoškolsky vzdělán, má čistý rejstřík trestů jak v České republice, tak na Ukrajině, nikdy doposud nebyl stíhán pro žádný závažný či jiný trestný čin, a ani nebyl stíhán pro přestupky. Je tedy osobou s čistou minulostí a domnívá se, že sám svojí osobou může být pro Českou republiku přínosem a nikoliv přítěží. Žalobce dále uvedl, že za dobu svého pobytu na území ČR se naučil obstojně česky, je s úřady schopen komunikovat v českém jazyce a nepotřebuje služeb tlumočníka, rozumí českému jazyku slovem i písmem. Dle názoru žalobce tedy nic nebrání tomu, aby byl žalobci udělen doplňkový azyl tak, jak to zakotvuje zákon o azylu. Žalobce dále uvedl, že od svého příjezdu před 14ti měsíci se vždy staral sám o sebe, nežádal Českou republiku o žádné sociální dávky, ani zajištění bydlení, kdy toto si vždy hradil vlastním nákladem z prostředků, které měl ušetřeny a následně po získání pracovního povolení z prostředků pocházejících ze své mzdy. K prokázání shora uvedených skutečností navrhoval žalobce provedení důkazu svým výslechem, správním spisem, pracovní a nájemní smlouvou.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že žalobce pochází z obce Veseloje, která se nachází v Charkovské oblasti. Do ČR přicestoval na české vízum. Z titulu bývalého člena Strany regionů se obává zatčení Policií za účast na protivládním mítinku. Žalovaný se dovolává konzistentní judikatury NSS ve věci pronásledování z politických důvodů. Byl toho názoru, že žalobce nedoložil tvrzení, že ve své vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatnění politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Podle stávající judikatury je konzistentně stanoveno, že tvrdí-li žadatel, „... že *emigroval pro*

odůvodněný strach z pronásledování pro své politické přesvědčení, je přinejmenším zapotřebí, aby byl schopen doložit, že vůbec nějaké politické přesvědčení má, že je schopen je formulovat a prezentovat a stává se proto ve své domovské zemi vládním úřadům, nebo jiným místům, nepohodlným, je proto pronásledován, a nebo lze takové pronásledování důvodně očekávat a to byť spíše výjimečně – i v případě, že dosud své politické přesvědčení v domovské obci neprojevil.“ K tomu žalovaný poukázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 8. 1998, č.j. 5A 514/97. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2006, č.j. 5 Azs 309/2005, kde je uvedeno, že: *„Projevení politických názorů účastí na demonstraci nelze samo o sobě, bez existence cíleného, státní mocí prováděného či podporovaného pronásledování jejich účastníků, ještě považovat za zastávání politických práv a svobod.“*

Žalovaný dále konstatoval, že země původu žalobce je z pohledu standardů požadovaných v § 14a odst. 1 azylového zákona hodnocena jako země, kde existuje účinná ochrana před vážnou újmou ve smyslu čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice a žalobce k ní má přístup. To stejné platí i pro situaci, kdy lze vyhledat účinnou ochranu v jiné části země (možnost vnitřní ochrany), proto nejsou dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 azylového zákona. Uvedl, že správní orgán si pro své zjištění obstaral objektivní a vypovídající informace z informačních zdrojů, které jsou respektovány i justičními orgány. Žalobce navíc při ústním jednání konkrétně neupřesnil, v čem považuje získané informace za neaktuální. Žalovaný se dovolával stávající judikaturní praxe, která stanoví, že pokud žalobce *„nepřinese žádné konkrétní argumenty či návrhy důkazů ve prospěch přijatelnosti námitky aktuálnosti informací o zemi původu, „důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby nese žadatel o mezinárodní ochranu“*. V této souvislosti žalovaný poukázal na rozsudek NSS ze dne 29.5. 2019, č.j. 4 Azs 83/2008-69.

Žalobce se seznámil s podklady pro rozhodnutí správního orgánu, udělal si jejich fotokopie a předložil správnímu orgánu 23 listů vytištěných ruských psaných článků z internetu. Ve věci právní validity novinových zpráv se žalovaný dovolával rozsudku KS v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 09.05. 2016, č.j. 50Az 1/2016, který konstatoval, že *„novinové články nejsou relevantním zdrojem informací o zemi původu“* (shodně též bod 36 odůvodnění rozsudku NSS ze dne 22.03. 2016. č.j. 9 Azs 27/2016-37). Námitka žalobce se proto jevila žalovanému jako nedůvodná.

K námitce neudělení doplňkové ochrany žalovaný uvedl, že smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území ČR těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně stanovených v § 14a zákona o azylu neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Aplikace institutu doplňkové ochrany se vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase než v případě aplikace institutu azylu. Zde žalovaný odkazoval na rozsudek NSS ze dne 12.3. 2015, č.j. 7 Azs 8/2015-56 a ze dne 28.4. 2009, č.j. 9 Azs 11/2009-99. Žalovaný byl rovněž přesvědčen a správním spisem dokládal, že se řádně a úplně zabýval hodnocením možnosti udělení doplňkové ochrany a že závěry jím učiněné jsou zcela konformní se závazky plynoucími z mezinárodních smluv i s ustálenou judikaturní praxí. V této souvislosti poukázal na rozsudek NSS ze dne 13.3. 2009, č.j. 5 Azs

28/2008-68, kde byl formulován tzv. třístupňový test, ze kterého vyplývá, že „...pro existenci skutečně vážné újmy zakotvené v § 14a odst. c) zákona o azylu musí být **kumulativně** splněny následující podmínky: (1) země původu žadatele o mezinárodní ochranu se nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu; (2) žadatel o mezinárodní ochranu je civilista; (3) žadatel o mezinárodní ochranu by byl v souvislosti s tímto konfliktem v zemi původu vystaven vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí.“ Dále uvedl, že žalobce shora uvedené podmínky nesplňuje, proto námitku ve věci neudělení doplňkové ochrany považoval žalovaný za lichou. Z výpovědi žalobce v pozici žadatele o mezinárodní ochranu, z evidence žadatelů ani ze zjištění správního orgánu nevyplynulo, že v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žadatele o mezinárodní ochranu, nyní v pozici žalujícího, a tudíž že nejsou dány právně relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutí správního orgánu proto žalovaný považoval za kvalifikované a důvodné, a za rozhodnutí, které je konformní s ustálenou judikaturní praxí i se závazky pro něho plynoucími z mezinárodních smluv. Právo žalobce na doplnění či vyjádření se ke skutkovému ději bylo zachováno. Žalobce neuplatnil žádné námitky či připomínky. Svého práva na doplnění spisu nevyužil. Pohovor se žalobcem byl veden v jazyce jím zvoleném za přítomnosti tlumočníka a žalobce svým podpisem stvrdil, že jeho obsahu plně porozuměl, žádné námitky či připomínky neuplatnil. V podrobnostech žalovaný odkazoval na správní spis a na rozhodnutí MV ČR v meritu věci. Konstatoval, že azylově relevantní důvody na straně žalobce zjištěny nebyly.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Součástí **správního spisu** je žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, ve které uvedl, že je ukrajinské národnosti, pravoslavného vyznání a že v letech 2012 - 2014 byl členem Strany regionů. Vojenskou službu nevykonal z důvodu studia na vojenské katedře vysoké školy. Sdělil, že jeho otec zemřel v roce ..., matka žije v obci V. v Charkovské oblasti na Ukrajině a jeho sestra, N.L., žije v ČR v K., je vdaná za Čecha. Dále konstatoval, že je ženatý, jeho manželka spolu s jejich dvěma nezletilými dětmi žijí na Ukrajině v Charkově. Žalobce žil do svého odjezdu z vlasti střídavě ve městech Ch., Ch. a Ž. Prohlásil, že ČR již navštívil v období od 27. 11. 2014 do 7. 12. 2014, kdy byl na návštěvě u své sestry. Sdělil, že má vysokoškolské vzdělání v oboru radiofyzika a elektronika, živil se jako podnikatel v dopravě a logistice. V Ch. vlastní byt, kamion a osobní automobil, v obci V. rekreační dům a v obci S. mikrobuse. Vypověděl, že vlast naposledy opustil dne 21. 2. 2015, kdy odjel autobusem ze Lvova přes Polsko do ČR na české vízum. Uvedl, že vlast opustil proto, že odjel pomoci své sestře, která má dvouletého invalidního syna, který má priznaný II. stupeň invalidity, nyní obdrží III. stupeň, trpí epilepsií a dětskou obrnou. Dodal, že neměl v té době žádný prodej a tak mohl přijet a pomoci jí. Také se chtěl podívat, jak to v ČR vypadá. Jako důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že mu dne 14. 4. 2015 přišlo předvolání na policii, kde byl uveden čl. 341 trestního zákoníku, který se týká „obsazení úřední budovy“, žalobce se má dostavit k výslechu a vystupovat jako svědek. Sdělil, že si vzpomněl, že se dne 1. 3. 2014 v Charkově účastnil mítinku, během kterého byla obsazena budova oblastního úřadu, a pochopil, že se zřejmě bude jednat o tuto událost. Uvedl, že jeho kamaráda, který se mítinku také účastnil, odvezli na SBU, a tak měl obavy, že pokud se na policii dostaví, mohou z něj udělat obžalovaného, a že se mu může stát to samé jako kamarádovi. Dodal, že na mítinku bylo mnoho kamer a asi byl někde natočený na záznamu. Jako další důvod žádosti

o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že dostal povolání do armády, které z důvodu pobytu v ČR nepřevzal, a kdyby byl na Ukrajině, tak by jej přes hranice nepustili. Sdělil, že ČR pro něj je cílovou zemí, ovládá hodně profesí, má řidičské oprávnění na všechny kategorie, umí anglicky, rychle se učí nové jazyky, ve škole měl němčinu. Má diplom ze střední školy jako autozámečník. Pracoval také jako autoelektrikář. V případě návratu do vlasti se obával, že se dostane do vyšetřovací vazby a bude násilím donucen podepsat materiály, které oni potřebují. Také měl obavy, že může být odveden do armády. Sdělil, že během svého pobytu v cizině nenavázal kontakt se svým zastupitelským úřadem. Prohlásil, že proti němu nikdy v minulosti nebylo a v současnosti ani není vedeno trestní stíhání. Nikdy dříve o udělení mezinárodní ochrany nežádal. Ve vlastnoručně psaném prohlášení zopakoval, že žádá o azyl, protože může být vystaven fyzickému násilí ze strany silových struktur orgánů vnitra Ukrajiny (SBU, prokuratura, policie), protože má na probíhající situaci na Ukrajině odlišný názor než je ten oficiálně deklarovaný vládou, protože je přesvědčen, že na Ukrajině došlo ke státnímu převratu. Jako další důvod uvedl, že v případě návratu na Ukrajinu bude povolán do ozbrojených sil do války s vlastním národem. Jako poslední důvod uvedl, že v ČR žije jeho sestra, která potřebuje pomoc, a on v ČR může zaměřit své úsilí tvůrčím směrem, ne destruktivním jako na Ukrajině.

Při pohovoru dne 21.4.2015 žalobce uvedl, že na Ukrajině žil v Ch. s manželkou a dětmi, jinak žil v Ch. a Ž., kam buď jezdili oni za ním, nebo on za nimi do Ch. Uvedl, že se svou rodinou v Ch. nežil, protože ve Ch. a pak v Ž. měl práci. V Charkově byl závod, který vyráběl sanitární techniku, ten závod si pak otevřel pobočku nejdříve v Ch. a potom v Ž., on v těchto místech působil. Měl se závodem smlouvu na prodej jejich výrobků a zajišťoval logistiku. Sdělil, že v Charkově mají vlastní byt, v Ch. a v Ž. si byty pronajímal. S manželkou uzavřel sňatek dne 21.1. 2002 a od svatby, spolu bydleli v Ch. Dále uvedl, že dne 1. 3. 2014 se v Charkově konal mítink proti obsazení moci v Kyjevě, účastníci nesouhlasili s převratem, který proběhl v únoru 2014, požadovali referendum a protestovali proti současné vládě. Mítinku se účastnil, protože má stejné názory jako jeho ostatní účastníci. V té době byl členem Strany regionů, kdy je jejím členem v podstatě stále, protože on osobně o vystoupení ze strany nežádal, ale strana již nefunguje. Prohlásil, že jeho problémy kvůli tomuto mítinku začaly nedávno, když se tím vyšetřovací orgány začaly zabývat. Dále uvedl, že na konci března 2015 se dočetl v novinách, že bylo zatčeno 70 lidí, účastníků mítinku, kteří přímo obsadili administrativní budovu oblastního úřadu. Ještě v březnu 2014 bylo přímo na místě zatčeno 50 lidí. Dodal, že mítinku se účastnilo 5 000 až 10 000 lidí, postupně během dne lidí ubývalo kvůli dopravnímu spojení domů, takže kolem 11 hodin večer bylo na hlavním náměstí pouze kolem 100 lidí, uvnitř úřadu bylo večer asi 50-60 policistů a zezadu ve dvoře jich bylo asi 300. Účastníků bylo méně a méně, policistů bylo více a více. Žalobce raději odešel dříve, protože pochopil, že by mohl být zatčen. Lidé, kteří tam zůstali, byli kolem 4 hodiny ráno zatčeni. K obsazení budovy došlo ještě dopoledne, kolem 10 hodiny, policie lidi, kteří budovu obsadili, zadržela a zatkla, což se pak dozvěděl ze zpráv, policie ale zasáhla až večer, když bylo účastníků demonstrace málo. Demonstrace se účastnil, aby podpořil stávkou, pak mu ale bylo jasné, čím to může skončit, a odjel raději domů. Uvedl, že o konání demonstrace se dozvěděl přes internet a od známých. Mítink se konal o víkendu a scházelo se tam hodně lidí. Probíhal na Náměstí svobody a jeho cílem bylo, aby proběhlo referendum o federalizaci země. Vypověděl, že k podobným obsazením budov docházelo ve všech oblastních centrech v různých – městech Doněcké a Luhanské oblasti. Sdělil, že možnost

trestního postihu za obsazení úřední budovy je nový článek trestního zákoníku, který se objevil až po takovýchto událostech. Dodal, že když policie zakročuje proti takovým lidem, používá ještě jiný článek, a to „útok na územní celistvost i zřízení“, který už platil i v dané době. Na dotaz správního orgánu, jak se v době konání mítinku chovala policie, odpověděl, že ani neví, účastníků demonstrace bylo velmi mnoho a policie bylo také velmi málo, pokud ví, tak většina policistů byla stejného názoru jako účastníci demonstrace a jen konali svou povinnost, proto se také volně pohybovali po budově obsazené demonstranty, nezasahovali a nikdo z účastníků mítinku jim nic nedělal. Uvedl, že během dne bylo policistů málo a nemohli nic dělat, pak podle jeho názoru dostali prostě rozkaz a pozatýkali zbylé demonstranty. Sdělil, že on sám se mítinku účastnil asi od půl deváté večer, tou dobou tam bylo asi 2-3 tisíce lidí. Odešel kolem 11 večer, kdy tam bylo asi do 100 lidí. Vypověděl, že informace o dění na mítinku před svým příjezdem tam měl z internetu, kde byl on-line přenos toho, co se na náměstí děje. Dodal, že se mítinku účastnil až večer kvůli rodině, se kterou trávil víkend. Do svého současného odjezdu z Ukrajiny žádné potíže v souvislosti s mítinkem neměl, ale možná to bylo způsobeno tím, že žil v jiném městě. Uvedl, že dne 10. 4. 2015 zadrželi jeho kamaráda, který byl na mítinku s ním. Z Ukrajiny mu zavolal kamarádův bratr a požádal ho, aby jim kamaráda pomohl najít, že neví, kde je. Tak obvolal všechny známé, ale nenašel ho. Nakonec mu zavolal kamarádův bratr, že zjistili, že je zadržen na SBU. Sdělil, že jeho kamarád byl na mítinku ve stejnou dobu jako on, přijeli i odcházeli ve stejnou dobu, byli domluveni, že tam půjdou spolu. Domlouvalo se jich původně 5 nebo 6, ale ostatní z různých důvodů nepřišli. Uvedl, že kamarádovi žádné předvolání jako jemu nepřišlo, jinak by příbuzní věděli, kde je. Dodal, že si myslí, že jemu předvolání přišlo proto, že ho hledali a nemohli ho najít. Žádné další účastníky demonstrace neznal, protože jeho ostatní známí nepřišli. Na dotaz správního orgánu, proč se domnívá, že by z něj udělali obviněného, když byl předvolán jako svědek, odpověděl, že je více než 10 let podnikatel, což znamená, že má peníze. Dovysvětlil, že ho pozvali jako svědka proto, aby tam přišel, aby se nebál a tam by ho zavřeli, stejně jako jeho kamaráda. Myslel si, že mají nějaké videozáznamy, kde ho viděli. Uvedl, že je možné, aby ho obvinili z obsazení úřední budovy, protože jim kamarád o něm mohl říct, nebo že je spolu viděli na záznamu. Na dotaz správního orgánu, proč by konkrétně on měl být obviněn z obsazení budovy, když k němu došlo v 10 dopoledne a oni přišli po 8 večer, odpověděl, že z toho důvodu, že byl s kamarádem uvnitř budovy společně s dalšími 150-200 lidmi. Byli v přízemí, protože dál účastníci mítinku ani policisté nikoho nepouštěli, aby něco nezničili. Sdělil, že do úřední budovy šel proto, že chtěl podpořit ty, kteří byli vevnitř, myslel si, že tam bude nějaký vedoucí, vůdčí osobnost mítinku, ale nikdo takový tam nebyl. Uvedl, že si přečetl v novinách, že 70 lidí bylo kvůli tomu zadrženo. Byli zadrženi v březnu 2015. Na dotaz správního orgánu, proč k zadržení došlo až nyní, rok po událostech, odpověděl, že došlo ke změně vedení ministerstva vnitra, v současné době aktivně bojují, aby nedošlo k událostem jako v Doněcké oblasti, proto jakékoliv demonstrace a projevy nepokoju potlačují. Sdělil, že neví, od kdy je článek 341 součástí trestního zákoníku Ukrajiny, ale je to možné najít na internetu, zařadili to do zákonu až po všech těch pokusech o obsazení administrativních budov. Uvedl, že v současné době fakticky ovládají budovu oblastního úřadu v Charkově lidé, co jsou u moci. Současná vláda Ukrajiny, lidé, kteří se pokusili o obsazení úřadu, byli ti, kteří doufali, že proběhne taková podobná situace jako v Doněcku nebo na Krymu. Prohlásil, že když odjížděl, nevěděl, že by mělo dojít k vyšetřování událostí z 1.3.2014. Sdělil, že kamarádův bratr mu volal, že od něj vyšetřující orgány požadují 15 000 USD, ne přímo vyšetřovatel případu, ale jiný člověk, aby vyšetřující orgány nemohly být obviněny z korupce. Na dotaz správního

orgánu, zda je možné, aby k dané události vypovídal opravdu jenom jako svědek, odpověděl, že vzhledem k událostem, ke kterým dochází, nechtěl nic riskovat. Prohlásil, že neví, zda jeho manželka či děti mají kvůli jeho účasti na demonstraci v březnu 2014 nějaké potíže. Vypověděl, že mu předvolání na policii a povolávací rozkaz přišly poštou, přinesla je pošťáčka současně dne 14. 4. 2015. Dodal, že manželka je za něj nemůže převzít, to může jen on sám osobně. Na dotaz správního orgánu, jak je možné, že předkládá fotografii předvolání, sdělil, že pošťáčka je známá, takže manželce dovolila si předvolání vyfotografovat. Není ani celé vyplněno, dle názoru žalobce by ho vyplnila asi pošťáčka, ale pořádně neví, protože jiné předvolání na policii nedostal. Tohle bylo poprvé. Dodal, že na předvolání by měly být údaje doručovatele a toho, kdo jej převzal. Pokračoval, že pošťáčka manželce nedovolila vyfotografovat si i povolávací rozkaz, protože se bála. Na dotaz správního orgánu, co pro něj znamená, že ani jedno předvolání nepřevzal, odpověděl, že zřejmě existuje určitá lhůta, kdy ho budou hledat a pokusí se znovu se s ním spojit. Sdělil, že neví, kde se momentálně nachází jeho kamarád, který byl zatčen, protože si 14. 4. 2015 vypnul telefon a s nikým se nespojil, ještě toho 14. 4. se pokusil všem zavolat, ale kamarádův bratr mu nebral telefon. Uvedl, že o tom, že mu přišla ta předvolání, se sám, dozvěděl dne 14. 4. Manželka mu hned volala, že u nich s tím ráno byla pošťáčka. Dodal, že kamarád večer 10. 4. 2015 nepřišel domů, ráno 11. 4. mu zavolal jeho bratr a pak 12. 4. mu řekl, že ho našli na SBU v Charkově. Sdělil, že když s nimi mluvil, bylo to už třetí ten, co tam byl. Pokud podepsal nějaký papír, mohou ho držet 2 měsíce i více. Doplnil, že jen ví, že mu hrozí odnětí svobody na 10 až 15 let. Na dotaz správního orgánu, zda byl kamarád z něčeho obviněn, odvětil, že je to prostě tak, že jim vyhrožovali, pokud zaplatí peníze, tak ho pustí, pokud nezaplatí, tak ho budou držet 10-15 let, ale jak je to oficiálně, nevěděl. Sdělil, že si myslí, že kamaráda zadrželi a chtějí od něj peníze, protože zřejmě mají výpověď jiných lidí, svědků, videozáznamy o tom, že oni dva byli uvnitř té administrativní budovy. Vypověděl, že dalším důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je, že by zde chtěl pomoci své sestře, která zde nemá jiné příbuzné, žije se svým manželem a mají invalidní dítě. Sdělil, že byl ve vlasti politicky aktivní, na internetu na sociálních sítích vyjadřoval své názory, ale nikdy kvůli tomu neměl žádné potíže. Uvedl, že měl obavy, aby potíže neměl, a proto si vyřídil zbrojní průkaz a chodil se zbraní. Prohlásil, že kromě výše uvedeného neměl ve vlasti žádné problémy se státními orgány, maximálně jen nějaké malé komplikace v souvislosti s podnikáním. Na dotaz správního orgánu, zda přemýšlel o možnosti přestěhovat se v rámci Ukrajiny, odpověděl, že se přestěhoval do Ž. Uvedl, že tam ho nikdo nehledal, hledali ho zatím jen v místě bydliště, ale nemohl by pokračovat v podnikatelské činnosti. Dodal, že jinde by ho nenašli, protože jinde nebyl oficiálně zaregistrován, a nemohl by podnikat. Na otázku správního orgánu, proč, když doteď to fungovalo, odvětil, že by mu mohli zablokovat účty a zrušit podnikatelskou činnost, kdyby ho opakovaně nenašli v místě hlášeného bydliště.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že vycházel především z výpovědi žalobce v průběhu azylového řízení, z jím doložených materiálů a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel z informací Ministerstva zahraničních věcí ČR (dále jen MZV ČR) č.j. 98524/2014-LPTP ze dne 16. 4. 2014, č.j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 8. 2014 a č.j. 98848/2015-LPTP ze dne 21. 5. 2015, z informace Úřadu Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro uprchlíky (dále jen „UNHCR“) „Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině -

aktualizace c 2“, z informace Úřadu Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro lidská práva (dále jen „OHCHR“) „Zpráva o stavu lidských práv na Ukrajině, 16. února až 15. května 2015 ze dne 1. 6. 2015, z Výroční zprávy Freedom House „Svoboda ve světě 2015 - Ukrajina“, ze dne 28. 1. 2015, z Výroční zprávy Human Rights Watch 2015, Ukrajina, ze dne 29. 1. 2015, z Výroční zprávy Amnesty International 2014/2015, Ukrajina, ze dne 25. 2. 2015 a z Infobanky České tiskové kanceláře (dále jen ČTK) „Země světa, Ukrajina“ - aktuální znění. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany. Po posouzení tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu správní orgán dospěl k závěru, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žadatelovu tvrzenou obavu z toho, že předvolání k podání svědectví je pouze záminkou a slouží k tomu, aby se nebál dostavit se na policii, kde jej obviní, stejně jako obavu fyzického násilí ze strany státních orgánů z důvodu jeho odlišného názoru na dění na Ukrajině, správní orgán považoval za žadatelovy subjektivní, ničím nepodložené domněnky, o kterých nesvědčí ani výše uvedené informační zdroje, ani žadatelem doložené materiály. Rovněž zadržení žadatelova kamaráda na SBU, o kterém žalovaný hovořil, nelze ve vztahu k osobě žalobce považovat za nebezpečí pronásledování, neboť žadateli ani není známo, kvůli čemu byl jeho kamarád SBU zadržen. Za důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu pak nelze, považovat ani zhoršenou bezpečnostní situaci na východní Ukrajině.

Podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Soud žalobu **neshledal důvodnou.**

Předně soud uvádí, že udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to z přesně vymezených důvodů. Žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani při pohovoru neuvedl skutečnosti, pro které by mu mohl žalovaný udělit azyl podle § 12 písm. a) či b) azylového zákona. Žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Podle § 2 odst. 4 azylového zákona se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Těmi se v souladu s následujícím ustanovením azylového zákona (§ 2 odst. 6) rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy může eventuálně být také soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Žalobce v podané žádosti sám uvedl, že svou vlast opustil z důvodu, že chtěl pomoci své sestře, neboť tato má

zdravotně postiženého syna a také proto, že se chtěl do ČR podívat. Při pohovoru dále uvedl, že byl členem politické strany „Strana regionů“ v letech 2012-2014, kdy jeho členstvím sice nebylo zrušeno, ale strana již fakticky nefunguje. Konstatoval, že své politické názory prezentoval veřejně na internetu, a že se také účastnil mítinku dne 1.3.2014 v Charkově, při kterém došlo k obsazení administrativní budovy, kdy samotného obsazování budovy se neúčastnil, na místo se dostavil až ve chvíli, kdy budova byla obsazena a místo mítinku po pár hodinách opustil, a to za stavu, kdy policie nechala demonstranty volně se pohybovat v přízemí budovy a účastníky mítinku nepouštěla do jiných částí, pouze z důvodu, aby nic nepoškodili. Konstatoval, že do svého odjezdu z Ukrajiny 21.2.2015 neměl se státními orgány žádné problémy a tyto neměla ani jeho manželka a děti. Jediné problémy, které pociťoval za doby pobytu na Ukrajině, byly v souvislosti s jeho podnikáním, kdy toto blíže ani nespecifikoval. Dle názoru soudu nelze na základě žalobcem uvedených skutečností dospět k závěru, že by byl žalobce v zemi svého původu vystaven jednání, jež by se dalo podřadit pod pojem pronásledování podle § 2 odst. 4 zákona o azylu. Dále má soud za to, že žalobcem tvrzená obava z obdržení předvolání, které má být podle žalobce pouhou záminkou k vylákání žalobce, aby se dostavil na policii, kde by byl poté zatčen za účast na mítinku a obava z fyzického násilí ze strany státních orgánů z důvodu odlišného názoru na dění na Ukrajině jsou nepodložené. Tyto skutečnosti nemohou být ve vztahu k žalobci považovány za nebezpečí pronásledování. Žalobce své obavy ohledně svého zatčení stavěl především na informacích získaných o svém kamarádovi, který byl zadržen na SBU, kdy ovšem sám žalobce nevěděl, za jakých okolností a z jakého důvodu byl jeho kamarád zadržen. V žádosti a poté při pohovoru uvedl, že byl zadržen na SBÚ, ovšem z jeho tvrzení nevyplývalo, že by to bylo z důvodu jeho účasti na mítinku. Toto byly pouhé domněnky žalobce. S ohledem na shora uvedené tak žalovaný správně dospěl k závěru, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod podle § 12 písm. a) zákona o azylu.

Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 5 Azs 36/2008–119, vyplývá, že: „pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu musí žadatel kumulativně splnit následující kritéria: (1) musí se nacházet mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach [§ 12 písm. b) zákona o azylu]; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování [§ 12 písm. b) zákona o azylu ve spojení s definicí pronásledování nyní zakotvenou v § 2 odst. 8 zákona o azylu]; (4) ochrana v zemi původu selhala (§ 2 odst. 10 zákona o azylu); (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů [§ 12 písm. b) zákona o azylu]; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (§ 15 zákona o azylu).

Po prostudování správního spisu a napadeného rozhodnutí dospěl soud k názoru, že v daném případě nebyly všechny výše uvedené podmínky naplněny a úvaha žalovaného je proto v tomto bodě taktéž správná.

Žalobce za důvod neochoty vrátit se do vlasti v žalobě označil odůvodněnou obavu, že bude perzekuován ukrajinskou policií za své projevení politického názoru, tedy protestu proti převratu provedenému na Ukrajině. Žalovaný situaci žalobce posuzoval na základě informací o Ukrajině z různých zdrojů v časovém rozpětí od dubna 2014 do května 2015 a soud se ztotožňuje s posouzením žalovaného, které je uvedeno v napadeném rozhodnutí. Z podané žádosti o mezinárodní ochranu a protokolu o pohovoru vyplývá, že žalobce podal svou žádost o mezinárodní ochranu z důvodu, že dne 14.4.2015 obdržel předvolání k výslechu na policii, kde by měl vystupovat jako svědek. V souvislosti s tímto si vzpomněl, že dne 1.3.2014 se účastnil mítinku, kdy byla obsazena budova oblastního úřadu. Žalobce se především obával, že předvolání k výslechu v pozici svědka je pouhou záminkou, a že po dostavení se k výslechu bude zatčen, kdy toto dovozoval ze skutečnosti, že jeho kamaráda, který se účastnil předmětného mítinku, odvezli na SBÚ. Žalobce tvrdil, že ho kontaktoval bratr jeho kamaráda, že ho nemůže najít, že neví kde je a poté mu zavolala, že zjistil, že je zadržen na SBÚ. Žalobce nevěděl, zda byl z něčeho obviněn, pouze uvedl, že ví, že mu hrozí odnětí svobody 10 až 15 let. Dle náhledu soudu ze shora uvedeného není zřejmé, zda byl jeho kamarád zatčen právě s ohledem na účast na daném mítinku. Toto jsou pouhé domněnky žalobce. Současně soud uvádí, že tvrzení žalobce, že bude zatčen, a že bude vystaven fyzickému násilí ze strany státních orgánů má soud za spekulativní a žalobcem nijak nepodložené. Soud opětovně uvádí, že žalobce byl členem politické strany „Strana regionů“ v období od roku 2012 do roku 2014, kdy jeho členství nebyl sice ukončeno, nicméně strana již fakticky nefunguje. Své politické názory žalobce sděloval veřejně prostřednictvím internetu, kdy s tímto neměl nikdy žádné potíže. Jak sám vypověděl, neměl do svého odjezdu ze země žádné problémy kvůli své účasti na mítinku. Když odjížděl ze své vlasti ani nic nenaznačovalo tomu, že by mělo dojít k vyšetřování událostí ze dne 1.3.2014. Dále také k otázce správního orgánu, zda by přeci jenom nebylo možné, aby k celé záležitosti vypovídal pouze jako svědek, uvedl, že vzhledem k událostem ke kterým dochází, nechtěl nic riskovat. Konstatoval, že ve vlasti měl problémy se státními orgány pouze v souvislosti se svým podnikáním.

Ke shora uvedenému soud dodává, že o obavě z toho, že by byl žalobce zatčen ihned po dostavení se k výslechu na policii na základě předmětného předvolání a vystaven fyzickému násilí nesvědčí ani žalobcem ve správním řízení předložené materiály. Soud se ztotožnil s tvrzením žalovaného, že článek „CHRN: Charkovská nezdařená republika“ pouze všeobecně popisuje události, ke kterým v Charkově došlo v první polovině roku 2014 v souvislosti s pokusem o vyhlášení Charkovské národní republiky. Když další dotčené články hovoří o zatýkání či obviňování osob, jedná se opoziční politiky a novináře, politické aktivisty, organizátory mítinků a představitele protestních hnutí, mezi něž žalobce, přestože vyjadřoval své názory na sociálních sítích na současné dění na Ukrajině a dne 1. 3. 2014 se dle svého tvrzení účastnil protestního mítinku, nespadá. Článek „V Charkově neustává zatýkání“ se sice zmiňuje o zatýkání řadových obyvatel Charkova, avšak pouze v souvislosti s nepokoji ze dne 13. 4. 2015. a fyzickým násilím na „euromajdanovcích“, což taktéž není případ žalobce. Žalobcem předložené materiály se nijak nezabývají jeho konkrétní situací, nesvědčí o jakýchkoliv jeho potížích a nemají tak vliv na samotné meritorní posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

S ohledem na shora uvedené soud konstatuje, že neshledal, že by žalobci hrozilo v případě jeho návratu do země původu pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu za uplatňování politických názorů.

Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce, že jsou u jeho osoby splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany, že se nemá na Ukrajinu prakticky kam vrátit, neboť tam více jak 14 měsíců nepobývá, manželka se s ním rozvedla a žije s jiným mužem a z žijících příbuzných má na Ukrajině pouze matku, která žije v odlehle osamoceně vesnici na východě Ukrajiny, kde nemůže bydlet a neměl by tam ani žádnou pracovní příležitost a vystavil by se prakticky životu bez jakéhokoliv příjmu.

Doplňková ochrana **podle § 14a zákona o azylu** se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě existují důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je státním občanem nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 citovaného ustanovení a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem nebo svého posledního trvalého bydliště.

Pro aplikaci zmíněného ustanovení je třeba zkoumat, zda žadatel splňuje zákonem stanovená kritéria, které popsal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31.10.2008 č.j. 5Azs 50/2008-62. Podle citovaného rozsudku je třeba k udělení doplňkové ochrany splnit kumulativně následující podmínky: „*Žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); (3) vážné újmy; (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule.*“ Udělení doplňkové ochrany je dále vyloučeno v případě, že žadatel splňuje podmínky pro udělení azylu (§ 28 odst. 1 azylového zákona). Žalovaný se při posouzení žádosti zaměřil především na třetí podmínku, tj. na otázku, zda žalobci hrozí v případě návratu na Ukrajinu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Při posouzení ve vztahu k existenci důvodu pro udělení doplňkové ochrany vycházel žalovaný především z výpovědi žalobce, jím doložených materiálů, z materiálů z řízení o správním vyhoštění, z výpisu z evidence cizinců a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině.

Soud souhlasí se závěry a s odůvodněním žalovaného, který došel k závěru, že podmínka stanovená v § 14a azylového zákona není splněna, tedy že žalobci vážná újma nehrozí. Žalobce neuvedl a ani žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Z informací, které žalovaný k posouzení měl k dispozici, vyplývá, že trest smrti byl na Ukrajině v roce 2000 zrušen. Žalovaný se také zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání a nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by žalobce byl vystaven na Ukrajině skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Jak již bylo shora uvedeno, z informací o zemi původu žalobce bylo zjištěno, že zhoršená bezpečnostní situace panuje ve 2 oblastech z celkového počtu 24, na něž je Ukrajina

administrativně rozdělena. Konkrétně se jedná o Doněckou oblast a Luhanskou oblast. Ve zbytku země je bezpečnostní situace stabilní. Soud se ztotožnil i s názorem žalovaného, že ani skutečnost, že je žalobce předvolán k výslechu na policii, jako svědek, nelze považovat za skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu. To, že je žalobce přesvědčen, jak uvedl, v podané žalobě, že mu hrozí perzekuce ze strany policie, kdy ve správním řízení projevil obavu z toho, že bude po dostavení se na policii zatčen a vystaven fyzickému násilí, je dle názoru soudu subjektivní nepodložená domněnka žalobce. Doplnkovou ochranu lze udělit pouze v případě, že nebezpečí mučení a nelidského a ponižujícího zacházení nebo trestání reálně a bezprostředně hrozí, kdy toto soud v případě žalobce neshledal.

K důvodům pro udělení doplňkové ochrany podle § 14 odst. 2 písm. c) zákona o azylu, soud poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který dovodil, že situaci na Ukrajině nelze klasifikovat jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2015, č.j. 7 Azs 264/2014). Soud se proto ztotožňuje s žalovaným v tom, že v zemi původu žalobkyně neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

K argumentaci žalobce, že se nebude mít kam vrátit, neboť již delší dobu na Ukrajině nepobývá a jeho manželka se s ním rozvedla, a že nemá možnost žádného bydliště v zemi svého původu, soud uvádí, že v žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že vlastní byt v Ch. a dále, že vlastní rekreační dům v obci V. K tvrzení žalobce, že v případě, kdy by bydlel u své matky, by byl vystaven životu bez jakéhokoliv příjmu, kdy naopak zde v ČR má uzavřenu pracovní smlouvu, má zde zajištěno bydlení, soud konstatuje, že skutečnosti, které lze považovat za důvody pro udělení azylu jsou taxativně vymezeny, přičemž ekonomické a sociální důvody mezi ně nepatří. Ekonomické důvody nejsou v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu důvodem ani pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. *„Ani odkaz na neuspokojivou sociální situaci v zemi původu není dle ustálené judikatury zdejšího soudu sám o sobě způsobilý odůvodnit udělení mezinárodní či doplňkové ochrany a ani obavy z toho, že v případě návratu do vlasti bude stěžovatel nezaměstnaný, nelze považovat za hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy, jak je vymezena v § 14a zákona o azylu, resp. v čl. 15 původní i nové kvalifikační směrnice“.* (obd. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2007, č. j. 5 Azs 15/2007-79, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2007, č. j. 5 Azs 15/2007-79).

Soud se neztotožnil s argumentací žalobce, že má na území ČR sestru, která je zde vdaná a má dvě děti a které s v případě potřeby pomáhá s péčí o ně, je vysokoškolsky vzdělán, nebyl nikdy trestán, naučil se obstojně česky, ČR nikdy nežádal o sociální dávky, má zajištěno bydlení a toto si vždy hradil z vlastních ušetřených prostředků a následně po získání pracovního povolení z prostředků pocházejících ze své mzdy a tedy by mu měl být udělen doplňkový azyl, neboť tomu nic nebrání. Doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny podle § 14b odst. 1 se v případě hodném zvláštního zřetele udělí rodinnému příslušníkovi osoby

požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Z výpovědi žalobce ani ze zjištění učiněných žalovaným v průběhu správního řízení nebylo zjištěno, že by byl žalobce rodinným příslušníkem jiného žadatele, jemuž byla udělena v ČR doplňková ochrana. To, že žalobce pomáhá své sestře s výchovou a hlídám jejích dětí, a to především s ohledem i na zdravotní postižení jednoho ze synů jeho sestry, kdy tato je na území ČR provdána a má trvalý pobyt, neopravňuje žalobce k obdržení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu. Pokud tedy žalobce poukazuje na rodinné vazby se svojí sestrou, která je držitelkou trvalého pobytu, musí svou argumentaci ohledně svých rodinných vazeb a své osoby uplatnit v řízení o povolení k pobytu na území ČR za účelem sloučení rodiny.

Soud pro nadbytečnost neprovedl navržený důkaz účastnickou výpovědí žalobce, neboť je ze spisu zjevné a žalobce to ani nezpochybnil, že měl ve správním řízení dostatečný prostor k vlastnímu vyjádření, pojmenování situace a ke sdělení důvodů, pro něž žádá o udělení mezinárodní ochrany. Soud pro nadbytečnost neprovedl ani listinné důkazy navržené žalobcem v podané žalobě, neboť má za to, že tvrzení žalobce nezakládá právo na udělení mezinárodní ani doplňkové ochrany podle § 12 písm. a), § 12 písm. b), § 14a a § 14b zákona o azylu. V dané věci byl zjištěn skutkový stav věci nezakládající důvodné pochybnosti dle § 3 správního řádu.

Dle názoru soudu byl postup správního orgánu v souladu s právními předpisy. Napadené rozhodnutí pak neshledal nezákonným a v rozporu s ustanoveními uvedenými v podané žalobě.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 28. července 2016

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová